

ἀπήγγελλεν ὁ ἴδιος, κατέχων εἰς σπάνιον βαθμὸν τὸ μυστήριον τῆς ἀπαγγελίας, δι' ἧς προσέδιδεν αὐτοῖς ἰδιάζον τι θέλητρον καὶ κάλλος ἐκφραστικώτατον. Ἐγραψε μακρὰν σειράν ποιημάτων παντοίων, ὧδ' ἀς πατριωτικὰς, θούρια, εἰδύλλια, ἐλεγεία, ἠρωϊκοκωμικὰ καὶ πλεῖστα τοῦ ἐπικολυρικοῦ εἶδους, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀποθησαυρίσει εἰς τὸν πρό τινος ἐκδοθέντα τόμον τῶν *Ποιήσεών* του. Κατ' ἐξοχὴν ὅμως ὁ Κόκκος ἐφάνη ἐτχάτως εὐδοκιμῶν εἰς τὴν σύνθεσιν κωμειδουλλίων, ὧν τὰ πνευματώδη ἄσματα ἐμελοποιεῖ ὁ ἴδιος. Ὁ *μπαρπα - Δινάρδος* καὶ ἡ *Λύρα* τοῦ *Γέρω-Νικόλα* παρασταθεῖσαι ἄλλεπαλλήλως ἀπὸ τῆς σκη-νῆς τοῦ Θεάτρου τῆς Ὁμονοίας ἐφαίδρουν τὸ κοινὸν καὶ κτε-στησαν τὸ ὄνομά του δημοφιλές. Πλὴν τούτων εἶχε φιλοτεχνήσει τελευταῖον καὶ τὸν *Καπετὰν Λάζαρον*, ὃν δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἀναβιβάσῃ ἐπὶ σκηνῆς. Ἀναντιρρήτως δὲ ἤθελε βαθμηδὸν δια-πρέψει εἰς τὸ δραματικὸν τοῦτο εἶδος καὶ παραγάγει ἔργα τε-λειότερα καθὸ δεξιὸς ἠθογράφος τῶν λαϊκῶν τάξεων καὶ μῖμος τῶν κατὰ τόπους γλωσσικῶν ἰδιωμάτων, ἐὰν δὲν ἀπέθνησεν οὕτως πρόωρος, ἐν ἡλικίᾳ μόλις 36 ἐτῶν, καταλιπὼν μνήμην ἄφθιτον καὶ πένθος οὐ μόνον εἰς τὴν δύσμοιρον οἰκογένειάν του ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σύγχρονα ἑλληνικὰ γράμματα.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ
ΤΟΥ ΠΟΛΥΚΛΑΥΣΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΟΚΚΟΥ

Σκορποῦσε φῶς, ζωὴ, χαρὰ, καὶ ἦταν ἡ χαρὰ μας,
'Εξούσαμε 'ς τὸ γέλοιο του κ' ἐξοῦσε 'ς τὴ καρδιά μας,
Μέσ' 'ς τῆς ζωῆς τῆ συννεφιά γλυκὰ 'φεγγοδολοῦσε
Κ' ἐμπρός του ἡ λύπη ἐσώπαινε καὶ τοῦ χαμογελοῦσε.

Μὰ ἡ μαύρη ἡ μοῖρα, ἡ ἄδικη, ποῦ κυβερνάει 'δῶ κάτου
'Εφρένιασε 'ς τὸ γέλοιο του καὶ 'ς τὸ κελάνδισμά του,
Γιὰ μιὰ στιγμήν ἀγρίεψε, τυφλώθη ἀπ' τὴ ζήλεια
Καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦσβυσε ἀπ' τὰ γλυκὰ του χεῖλια.

Καὶ τώρα ἡ Μοῦσα, ἀμίλητη, βουδή, μαρμαρωμένη
Μ' αἰώνιο παράπονο 'ς τὸ μνήμα του γερομένη,
Μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα καὶ μὲ σπασμένη Λύρα,
Θὰ κλαίῃ τὸ καμάρι της καὶ τὴ πικρὴ του μοῖρα.

Ἀθῆναι τῆ 10 Σεπτεμβρίου 1891.

ΚΩΝ. Φ. ΣΚΟΚΟΣ